

Доки буде жити Україна  
В теплім хлібі, в барвних снах дітей —  
Йтиме білим полем Катерина  
З немовлям, притнутим до грудей.

Освятивши невимовним болем  
Все прийдешнє, кожну нашу мить,  
Йде вона, і, мов велике коло,  
Біле небо навздогін летить.

Про дівочу цноту, про калину  
Не співай, поете, не квили,  
Бо іде сьогодні Катерина  
Тим шляхом, що наші кривні йшли.

Вилами розхитували трони,  
Руйнували все старе дотла,  
Тільки би Шевченкова Мадонна  
В сніжне небуття не полягла!

Тільки би вона донесла сина  
До свого народу, до людей.  
Біле поле. Біла Катерина  
З немовлям, притнутим до грудей.

1968

---

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

